

3 ข้อคิดด้วยคน

ทำไมคนจึงรังเกียจ ดอนเมืองโทลล์เวย์

ทำไมคนจึงรังเกียจ ดอนเมืองโทลล์เวย์

มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค แสดงความไม่เห็นด้วยที่ดอนเมืองโทลล์เวย์ (ทางยกระดับอุดรธานี) ขึ้นค่าทางด่วนซึ่งปัจจุบันราคาสูงมากอยู่แล้ว และรณรงค์ผ่านทางเว็บไซต์ Change.Org ให้รัฐบาลดูแลไม่ให้บริษัทเอกชนขึ้นค่าทางด่วนดังกล่าวตามอำเภอใจ

ทางยกระดับดอนเมืองโทลล์เวย์ เกิดขึ้นบนแนวคิดที่มุ่งเอาเปรียบสังคม ด้วยการใช้เป็นใจของรัฐบาลหลายยุคสมัย มีประวัติยาวนาน ครั้งนี้ก็เป็นอีกครั้งที่ดอนเมืองโทลล์เวย์ขึ้นค่าทางด่วนไปแล้วเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๒

มหากาพย์ เบื้องลึก ปุ่มหลัง ดอนเมืองโทลล์เวย์

๑. ทางยกระดับดอนเมืองโทลล์เวย์ เกิดขึ้นมาในยุครัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ มีรมว.คมนาคม ชื่อ “มนตรี พงษ์พานิช” จอมโปรเจกต์ของการเมืองไทย ผู้เคยให้สัมปทานอภิมหาโครงการอย่างไฮเวย์ลล์ ซึ่งเสาดอมอ้อยเป็นอนุสรณ์ถึงความเสียหาย

เดิมทีเดี่ยว ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 31 คือ ถนนวิภาวดีรังสิต มีความกว้าง 10 เลน พื้นที่ 6 เลนตรงกลาง (ขาไป-ขามา ด้านละ 3 เลน) ได้กั้นเป็นทางด่วน เริ่มต้นที่ดินแดง สิ้นสุดที่สนามบินดอนเมือง ในลักษณะเป็นซูเปอร์ไฮเวย์ เป็นทางหลวงสาธารณะที่ประชาชนใช้ฟรี ไม่ต้องเสียค่าผ่านทาง ส่วนด้านข้างอีกฝั่งละ 2 เลน ก็ให้เป็นทางคู่ขนานปกติในลักษณะ Local Road

ใครรีบ ไม่ต้องการเวตามแยกตัดผ่าน ก็วิ่งชูปเปอร์ไฮเวย์
ได้เลย ยาวๆ

สภาพชูปเปอร์ไฮเวย์เดิม มาจากดินแดงมุ่งไปดอนเมือง จะ
ผ่านจุดตัด 4 จุด ได้แก่ แยกสุทธิสาร แยกลาดพร้าว แยกเกษตร
และแยกหลักสี่ ก็จะมีสะพานลอยข้ามแยกบริการทุกแยก ทำให้
ไม่ต้องติดไฟแดง ผ่านตลอดทุกแยกไปจนถึงสนามบินดอนเมือง

๒. ปรากฏว่า เมื่อมีการทำสัญญาให้บริษัทดอนเมือง
โทลล์เวย์ (หรือบริษัททางยกระดับดอนเมืองฯ ปัจจุบัน) ก็นำไป
สู่การดำเนินการเพื่อทุบทิ้งสะพานลอยข้ามแยกทั้ง 4 แห่ง หวัง
ผลเปลี่ยนแปลงทางด่วนเดิมที่เรียกชูปเปอร์ไฮเวย์ให้กลายเป็น
ถนนปกติที่มีรถมากติดขัด มุ่งจะให้ประชาชนหันไปใช้ทางยก
ระดับข้างบน ทั้งนี้เพื่อจะเพิ่มลูกค้า เพิ่มผู้ใช้บริการทางยกระดับ
ดอนเมืองโทลล์เวย์

มีการสร้างด่านเก็บเงินกลางถนน โดยเมื่อลงจากทางด่วน
ที่ดินแดง หากขับตรงวิ่งตรงไปตามถนนหลวงวิภาวดี ก็จะเข้า
ช่องเสียเงินขึ้นทางด่วนโทลล์เวย์ กลายเป็นว่า หากประชาชนไม่
ต้องการจะจ่ายค่าผ่านทางต้องเป็นฝ่ายหลบหลีก เบี่ยงซ้ายออก
ไปเอาเอง ทำให้ถูกประชาชนวิจารณ์กันขมว่าเป็นพฤติกรรมส่อ
เจตนาเอาเปรียบประชาชน แปลงชูปเปอร์ไฮเวย์ที่เป็นทางด่วนให้
เป็นถนนปกติ สร้างความไม่สะดวกจะได้ไปใช้ทางยกระดับด้าน
บนที่ต้องจ่ายเงิน แถมสร้างจุดเก็บเงินค่าผ่านทางเหมือนไซดักปลา
ใครเปลือเข้าไปถึงก็ต้องจ่ายเงินขึ้นทางยกระดับ

ในส่วนของการดำเนินการทุบสะพานลอยข้ามแยก บริษัท
ทางด่วนนี้ได้ทุบสะพานลอยสำเร็จไป 2 จุด คือ ที่แยกหลักสี่
และแยกเกษตร ส่วนสะพานลอยข้ามแยกที่ลาดพร้าวและสุทธิสาร
ประชาชนไม่ยอมให้ทุบ มีการเอาป้ายผ้าขึ้นไปบัง แสดงการคัดค้าน
ต่อต้าน มีคนขึ้นไปนั่งบนสะพานลอยข้ามแยก การทุบสะพานลอย
สองแห่งนี้จึงไม่สำเร็จ ขณะเดียวกันการก่อสร้างทางยกระดับ
ดอนเมืองโทลล์เวย์ก็เดินหน้าไปเรื่อยๆ สร้างปัญหาเรื้อรัง มี
อุบัติเหตุคานหล่นทับรถยนต์จนทำให้มีผู้เสียชีวิต

๓. ถึงยุครัฐบาลชวน หลีกภัย รัฐมนตรีคมนาคมชื่อ นายสุเทพ
เทือกสุบรรณ ได้พยายามคืนสภาพทางด่วนชูปเปอร์ไฮเวย์ มี
การนำเอาอุบลล้อมากั้นตรงกลางบริเวณสะพานที่ทุบไปแล้ว เพื่อ
ให้รถที่วิ่ง 6 เลนตรงกลาง มีสภาพเป็นชูปเปอร์ไฮเวย์เหมือนเดิม
สามารถเดินทางได้ต่อเนื่องไม่มีจุดติดขัดแยก แล้วใช้วิธีก่อสร้าง
สะพานลอยกลับทิศทางบนถนนวิภาวดี 2 จุด อำนวยความสะดวก
ให้คนสามารถกลับรถบนถนนวิภาวดี ทั้งที่เกษตรและ
หลักสี่ ทั้งขาไป-กลับ 4 ตัว

หลังจากนั้น เมื่อมีการจัดกีฬาเอเชียนเกมส์ ที่มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต กระทรวงคมนาคมยุคนั้น โดยนายสุเทพ
ก็ให้สร้าง Local Road เลียบทางรถไฟ เพื่อให้การจราจรคล่องตัว
พอมาถึงรัฐบาลทักษิณ ก็มีนโยบายย้ายสนามบินดอนเมือง
ไปรวมอยู่ที่สนามบินสุวรรณภูมิ

กระทั่งก่อนการเลือกตั้ง สมัยที่ 2 ของทักษิณ นายกฯ

ทักษิณสั่งให้ดอนเมืองโทลล์เวย์เก็บค่าผ่านทาง 20 บาท ตลอด
สาย เพื่อหวังจะเน้นนิยมจากประชาชน

ทำให้ดอนเมืองโทลล์เวย์อ้างเหตุว่า รัฐบาลได้ดำเนินการ
ทำให้ถนนเสียหาย ตั้งแต่เรื่องย้ายสนามบินดอนเมืองไป
สุวรรณภูมิ ทำให้ผู้โดยสารมีจำนวนน้อยลง สร้างโลคัลโรดทำให้
เส้นทางสะดวกมากขึ้น คนใช้โทลล์เวย์ลดลง ไม่ทุบสะพานลอย
สุทธิสารและลาดพร้าว ทำให้วิภาวดีรังสิตยังเป็นทางด่วน
ชูปเปอร์ไฮเวย์เหมือนเดิม อ้างว่าการกระทำเหล่านี้เป็นการทำ
ผิดเงื่อนไขสัญญาและนำไปฟ้องร้อง

๔. รัฐบาลทักษิณสมัยที่ 2 ปรากฏว่า มีมติ กรม. 11
เมษายน 2549 แก้ไขข้อตกลงขยายเวลาสัมปทานและการกำหนด
อัตราค่าผ่านทางให้บริษัท ดังกล่าว และต่อมาถึงยุครัฐบาล
พลเอกสุรยุทธ์ ได้มีมติ กรม. 10 เมษายน 2550 เห็นชอบร่าง
บันทึกข้อตกลงแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญาสัมปทานดังกล่าว

หลังจากนั้น เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2550 กรมทางหลวง
และบริษัททางยกระดับดอนเมือง ได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญา
สัมปทานทางหลวง ให้ทางหลวงสัมปทานเดิมและทางหลวง
สัมปทานส่วนต่อขยายด้านทิศเหนือมีอายุสัมปทานเป็นเวลา
27 ปี นับแต่วันที่ลงนามบันทึกข้อตกลง (12 กันยายน 2550 –
11 กันยายน 2577)

เท่ากับว่า ขยายอายุสัมปทานจากเดิมที่จะสิ้นสุดในปี 2557
ไปเป็นปี 2577

และกรมทางหลวงจะไม่เก็บเงินค่าผ่านทางบนทางด่วน
ยกระดับช่วงอนุสรณ์สถาน-รังสิต ทั้งขาเข้าและขาออกตลอด
อายุสัมปทานนี้ อีกทั้งอัตราค่าผ่านทางที่เรียกเก็บจากยาน
พาหนะทุกประเภทให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ และมีผลบังคับ
ใช้ได้ทันที โดยผู้รับสัมปทาน (บริษัท ทางยกระดับดอนเมือง)

ไม่ต้องขออนุญาตกรมทางหลวงอีก

พูดง่ายๆ ว่า มีผลให้ขึ้นค่าผ่านทางได้ทันที ไม่ต้องขอ
อนุญาตรัฐ และขยายสัญญาไปจนถึงปี 2577

หากเทียบกับสัญญาแรกเดิม ค่าผ่านทางรถเก๋ง 20 บาท
ขึ้นราคาได้สูงสุดในปี 2577 เป็นถึง 145 บาท

แถมอนุญาตต่อส่วนขยายจากดอนเมืองไปอนุสรณ์สถาน
ของกองทัพอากาศ เชื่อมเข้าพหลโยธิน ให้สัมปทานต่อ และต่อ
ระยะทางไปอีกด้วย โดยไม่เปิดประมูลแข่งขัน

๕. ยิ่งกว่านั้น การที่รัฐบาลนำเงินภาษีของประชาชนอีก
มากกว่า 3 พันล้านบาท ไปสร้างส่วนต่อขยายของทางด่วน
จากอนุสรณ์สถานไปจนถึงรังสิต โดยไม่เก็บส่วนแบ่งรายได้
ค่าผ่านทางจากเอกชน อ้างว่าสร้างให้ประชาชนใช้ฟรีโดยไม่เก็บ
ค่าผ่านทาง จึงเป็นการ “ตะหนุเข้าปากหมา”

เพราะในความเข้าใจของประชาชนทั่วไป จะรับรู้ว่าเมื่อ
วิ่งออกจากดินแดง หากขึ้นทางยกระดับจะต้องจ่ายเงิน เมื่อถึง
ดอนเมืองจะต้องจ่ายอีกครั้งซึ่งวิ่งถึงอนุสรณ์สถานซึ่งแพงมาก แต่

เมื่อรัฐบาลสร้างส่วนต่อจากอนุสรณ์สถานไปจนถึงรังสิตประชาชนทั่วไปจะเข้าใจไปว่า การจ่ายค่าผ่านทางครั้งที่ 2 ไม่แพงมาก เพราะสามารถวิ่งได้ถึงรังสิต ในความเป็นจริงส่วนที่ยาวต่อไปถึงรังสิตนั้น คือ เงินของแผ่นดินที่นำมาลงทุนก่อสร้าง

ในเส้นทางขาเข้า รถที่มาจากทางรังสิต เมื่อขึ้นทางด่วนจากส่วนต่อขยายของรัฐ ก็เป็นการช่วยป้อนคนเข้าสู่ระบบเก็บเงินของเอกชน ณ บริเวณดอนเมือง

๖. เรื่องนี้ หากมองในมุมมองของเอกชนถือได้ว่าเป็นลากก้อนโต เพราะกิจการทางยกระดับเป็นการลงทุนใหญ่ครั้งแรกครั้งเดียว ที่เหลือก็เพียงบริหารจัดการ เอกชนยอมคำนวณการลงทุนตามสัญญาที่ทำตอนต้น ตามราคาค่าผ่านทางที่สามารถคิดได้ตามสัญญาเดิม ในระยะเวลาสั้นสุดเท่าเดิม การได้รับเวลาขยาย

สัมปทานก็เท่ากับว่าได้เก็บเงินเพิ่มต่อไปอีก จากปี 2557 ไปถึงปี 2577 แถมได้ขึ้นค่าผ่านทางและมีตัวช่วยป้อนผู้ใช้ทางเข้าสู่ระบบอีกต่างหาก

หากเป็นไปตามสัญญาเดิม เมื่อสิ้นสุดสัมปทาน เอกชนจะต้องมอบทางยกระดับทั้งหมดให้แก่รัฐทันที กรมทางหลวงสามารถบริหารจัดการ

โดยอาจจะจัดเก็บค่าผ่านทางในอัตราต่ำเพื่อบำรุงรักษาเส้นทาง หรือจะไม่เก็บค่าผ่านทางเลย เหมือนทางยกระดับถนนบรมราชชนนี ผังธนบุรี ที่ไม่มีการเก็บค่าผ่านทาง อำนวยความสะดวกแก่ประชาชน เพราะรัฐเป็นเจ้าของก็ย่อมจะทำให้

สิ่งที่เกิดขึ้น กรณีดอนเมืองโทลล์เวย์ จึงเป็นการเอาเปรียบประเทศชาติอย่างชัดเจนที่สุด

๗. ทั้งหมดนี้ ดำเนินการโดยอ้างว่า จะแลกกับการที่ดอนเมืองโทลล์เวย์จะไม่ฟ้องร้องรัฐ ทั้งทางแพ่งและอาญา

ปรากฏว่า บริษัทเอกชนคู่สัญญาไม่ฟ้อง แต่บริษัทสัญชาติเยอรมัน “บริษัท วอเตอร์บาวน์ เอจี จำกัด” จากประเทศเยอรมนี หนึ่งในผู้ถือหุ้นบริษัททางยกระดับดอนเมือง จำกัด (มหาชน) ยื่นฟ้องรัฐบาลไทยทำผิดสัญญากับอนุญาโตตุลาการ แล้วหมิ่นเหม่ถึงขนาดเคยยึดเครื่องบินพระที่นั่งที่เยอรมนี จนรัฐบาลอภิสิทธิ์ (ขณะนั้น) ต้องไปดำเนินการแก้ปัญหาเรื่องนี้

๘. มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค เคยฟ้องคดีเรื่องการขึ้นค่าผ่านทางของดอนเมืองโทลล์เวย์ โดยไม่ชอบกับศาลปกครองมาแล้วในอดีต และศาลปกครองกลางเคยพิพากษาว่า มติที่ประชุมคณะรัฐมนตรี วันที่ 11 เมษายน 2549 (ยุคทักษิณ) เฉพาะส่วนของข้อตกลงในการแก้ไขปัญหาการขาดทุนของบริษัททางยกระดับดอนเมือง และมติคณะรัฐมนตรี วันที่ 10 เมษายน 2550 (ยุคพลเอกสุรยุทธ์) เฉพาะส่วนที่ให้ความเห็นชอบร่างบันทึกข้อตกลงแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญาสัมปทานทางหลวง ในทางหลวงแผ่นดิน

หมายเลข 31 ถนนวิภาวดีรังสิต ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาของศาลปกครองกลางครั้งนี้ ได้ยืนยันรับรองหลักการสำคัญว่า ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 31 ถนนวิภาวดีรังสิต แม้จะมีการสร้างทางยกระดับข้างบน ก็ยังมีสถานะเป็นทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน เพียงแต่ให้เอกชนเก็บค่าผ่านทางได้ มีไว้ทางที่ยกให้เอกชนเด็ดขาด รัฐจึงไม่สามารถจะไปเอื้อประโยชน์แก่เอกชนหรือสร้างภาระแก่ประชาชนอย่างไรก็ได้

น่าสนใจว่า ทำไมดอนเมืองโทลล์เวย์สามารถเพิ่มค่าทางด่วน เมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ ได้อีก โดยไม่เห็นการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลปัจจุบัน ที่จะต้องคุ้มครองประชาชนและดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครอง

๘. รัฐบาลโดยกระทรวงคมนาคม จะต้องทันสมัยยอมให้กับเอกชนอย่างง่ายดาย เพราะปัจจุบันสนามบินดอนเมืองก็ได้กลับมาใช้สนามบินที่กักกักผู้โดยสารมากมาย น่าจะเป็นข้อต่อรองกับบริษัทดอนเมืองโทลล์เวย์ได้

หากรัฐบาลอ่อนแอเช่นนี้ ในอนาคตหากมีรถไฟความเร็วสูงเชื่อม ๓ สนามบิน ที่ผ่านมักกะสัน ดอนเมืองโทลล์เวย์ก็จะอ้างว่าการมีรถไฟความเร็วสูงเป็นการแย่งผู้โดยสารทำให้ขาดรายได้ รัฐอาจถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายอีก

๑๐. ในความเป็นจริง หากดอนเมืองโทลล์เวย์จะไม่คิดเพียงแต่จะหารายได้ด้วยการขึ้นค่าทางด่วนเท่านั้น แต่คำนึงถึงความจริงว่า ทางด่วนได้ลงทุนสร้างไปนานแล้ว ต้นทุนส่วนมาก (เกือบทั้งหมด) ก็คือต้นทุนคงที่ ที่ได้จ่ายไปกับการก่อสร้างหมดแล้ว ขณะนี้ก็ได้ขยายอายุเก็บเงินหารายได้เพิ่มขึ้น ทั้งๆ ที่ไม่ควรจะได้อีก ๒๐ ปีเศษแล้ว

หากจะแบ่งเบาภาระจราจร ความหนาแน่นของรถยนต์บนถนนวิภาวดีรังสิต นอกจากจะไม่ขึ้นราคาค่าทางด่วน แต่พิจารณาลดราคาในบางช่วงเวลา เพื่อดึงให้รถยนต์ได้ขึ้นมาใช้ทางด่วนดอนเมืองโทลล์เวย์มากขึ้น เช่น ในช่วงสายๆ และบ่ายๆ ตลอดจนช่วงดึกของทุกวัน รายได้รวมของดอนเมืองโทลล์เวย์ก็จะเพิ่มมากขึ้นด้วย รถยนต์บนถนนวิภาวดีรังสิตก็จะลดน้อยลงเป็นประโยชน์แก่คนใช้รถทั่วไป บริษัท ก็จะได้ทั้งรายได้และชื่อเสียงเพิ่มขึ้น

หากบริษัท ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและแนวคิดคับแคบเช่นนี้ ประชาชนจำนวนมากเขาจึงรู้สึกรังเกียจที่จะใช้บริการดอนเมืองโทลล์เวย์ และตั้งใจว่าหากไม่รีบด่วน ไม่จำเป็นจริงๆ ก็จะไม่ใช้ดอนเมืองโทลล์เวย์

ดร.เจมส์ศักดิ์ ปิ่นทอง

ศาสตราจารย์ฯ มหาวิทยาลัยรังสิต